



Arrest

nr. 141 196 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT, loco advocaat F. GELEYN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 april 2014 het Rijk binnen en diende op 3 april 2014 een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent, niet weet of u de Chinese nationaliteit bezit, en op 11 september 1995 in Dhetsa (Tibet) geboren bent. U groeide op in het ouderlijk huis in Dhetsa en uw beide ouders zijn landbouwers. Eén van uw ooms was monnik in India. Hij vertelde uw moeder dat het beter was om u, als jongste van het gezin, naar India te sturen. Uw ouders stemden hiermee in.

Eind 2004 reisde u van Tibet naar Nepal. U stak in het gezelschap van een tiental andere mensen de Chinees- Tibetaanse grens over en liet u registreren in de Nelen Khang ('reception centre') in Nepal. U bleef er een drietal maanden en reisde in januari 2005 via Delhi naar de Nelen Khang van Dharamsala. Vervolgens verhuisde u naar de Tibetan SOS Children's Village school van Gopalpur. U kreeg er medische problemen door het klimaat en u werd eind 2008-begin 2009 overgeplaatst naar de Tibetan Children's Village School van Bylakuppe.

In 2010 werd uw broer Lhundop door de Chinese autoriteiten gearresteerd op verdenking van moord op een Chinees. Uw broer was onschuldig maar werd op basis van valse beschuldigingen toch tot levenslang veroordeeld. Hij werd overgeplaatst naar de Ranaka-gevangenis, waar hij tot op heden wordt vastgehouden.

Ook in Bylakuppe had u gezondheidsproblemen en u ondervond meer en meer moeite om uw studies verder te zetten. Eind 2013 begon de schoolvakantie en logeerde u bij uw oom Tenzing Dorje in het Drepung klooster. U nam er het besluit om India te verlaten en vond een smokkelaar die uw vertrek kon regelen. Op 30 of 31 maart 2014 nam u het vliegtuig van Delhi naar Kulkata. U ontving er een vervalst Indisch paspoort en vloog nadien op 1 april 2014, via een onbekende transitluchthaven, naar Parijs. Na aankomst nam u de trein richting België. Op 2 april 2014 kwam u in België aan en op 3 april 2014 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie uittreksels 'Registration Certificate' (RC) p. 1-6, 'Green Book', kopie attest Nelen Khang Nepal dd. (onleesbaar)/02/2005, kopie attest Nelen Khang Dharamsala in verband met school dd. 03/02/2005, Attest 'Office of the Reception Centre-Dharamasala' dd. 14/01/2014, 6 foto's in verband met uw verblijf in Tibet, attest 'Tibetan SOS Children's Village' dd. 24/12/2012, 'Transfer Certificate Tibetan SOS Children's VillageSchool Bylakuppe' dd. 23/12/2013, attest 'Tibetan SOS Children's Village School Gopalpur' dd. 14/01/2014, schooldossier 'Tibetan SOS Children's Village Gopalpur', 'Personal Health Record Tibetan SOS Children's Village Gopalpur', 'Personal Health Record-Department of Health', medisch dossier MINDS.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie uittreksels Registration Certificate, Green Book, kopie attest Nelen Khang Nepal, attest Office of the Reception Centre Dharamsala, foto's in verband met verblijf in Tibet) blijkt dat u zich van volgende identiteitsgegevens bedient: Tashi Yangzom (alias: Tashi Yangzom LOBSENGTSAM, roepnaam: Tayang Tayang), geboren op 11 september 1989 of 9 november 1995, en geboren te Dhetsa. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 3-4, 5-6, 7, 8, 10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing en uw verblijf in India (zie CGVS, p. 10) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

In januari 2005 reisde u via Delhi naar de Nelen Khang van Dharamsala. Vervolgens verhuisde u naar de Tibetan SOS Children's Village school van Gopalpur. U kreeg er medische problemen door het

klimaat en werd eind 2008- begin 2009 overgeplaatst naar de Tibetan Children's Village School van Bylakuppe. Ook in Bylakuppe had u gezondheidsproblemen en u ondervond er de nodige hinder om uw studies verder te zetten. Uw leraars waren van mening dat het beter was dat u een andere opleiding zocht. Eind 2013 begon de schoolvakantie en logeerde u bij uw oom Tenzing Dorje in het Drepung klooster. U nam er het besluit om India te verlaten en vond een smokkelaar die uw vertrek kon regelen. Op 30 of 31 maart 2014 nam u het vliegtuig van Delhi naar Kulkata. Vervolgens reisde u via een onbekende transitvluchthaven naar Frankrijk.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 12, 13) en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India diende te verlaten als gevolg van uw gezondheidsproblemen (zie CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen en documenten blijkt echter dat u in India toegang had tot medische zorg en bijstand. Dat u met financiële moeilijkheden kampte en de medische behandeling duur was heeft uiteraard geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus. Het gaat namelijk om puur economische motieven. Verder verklaart u dat u in India nooit de Indische nationaliteit zou verkrijgen (zie CGVS, p. 14). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt echter dat u als (geregistreerde) Tibetaan in India steeds over reële bescherming beschikte (zie supra). Dat u de Indische nationaliteit niet kon bekomen verandert niets aan deze vaststelling en is geen reden om u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u bij terugkeer in India een celstraf te wachten staat omdat u niet langer over een IC beschikt en omdat u met een vals Indisch paspoort heeft gereisd. Dat strookt namelijk niet met de voor handen zijnde informatie die aan het dossier werd toegevoegd. Bovendien is het absoluut onaannemelijk dat u met een vals Indisch paspoort heeft gereisd (zie verder). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk

documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U kan geen echter afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Parijs zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.450.000 roepies (omgerekend 17.995 euro) (zie CGVS, p. 18) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat uw IC op het ogenblik van vertrek nog niet uitgeleverd was (zie verder) overtuigt immers niet. U beweert dat u in 2012 een IC heeft aangevraagd (zie CGVS, p. 12), hetgeen wordt bevestigd in uw documenten (zie Documenten, attest Tibetan SOS Children's Village dd. 24/12/2012). Volgens u was het IC op het ogenblik van uw vertrek uit India nog niet afgeleverd (zie CGVS, p. 12). Het Commissariaat-generaal hecht hier echter geen geloof aan. Om te beginnen kan u niet verklaren waarom de aanvraagprocedure na al die tijd nog steeds niet was afgerond (zie CGVS, p. 12, 13). Bovendien is het opmerkelijk dat u geen stappen heeft ondernomen om de aanvraagprocedure af te ronden of te versnellen (zie CGVS, p. 13). U was namelijk van plan om zo snel mogelijk India te verlaten, hetgeen mogelijk was met het IC dat u had aangevraagd. Gezien het gemak waarmee Tibetanen een IC kunnen aanvragen en bekomen is het hoogst merkwaardig dat u de uitkomst van de procedure niet zou hebben afgewacht maar in tegenstelling opteerde voor een onzeker, illegaal en duur vertrek uit India op basis van een vervalst Indisch paspoort (zie CGVS, p. 13).

Bovendien geeft u te kennen dat u uw vertrek uit India diende te melden aan de Indische autoriteiten, die vervolgens uw RC inhielden (zie CGVS, p. 13). Het is echter niet geloofwaardig dat u dit moest doen indien u van plan was om op illegale wijze het land te verlaten (zie CGVS, p. 13). U heeft bovendien geen goede reden om deze anomalie te verklaren. U verklaart enkel dat u niet weet waarom u zich moest melden en de politie uw RC nodig had (zie CGVS, p. 13). Verder beweert u dat de Indische autoriteiten uw RC nodig hadden omdat u niet langer student was (zie CGVS, p. 13-14), hetgeen niet overtuigend overkomt en niet wordt ondersteund door de aan het dossier toegevoegde informatie. Er rijzen dan ook ernstige vermoedens dat u in werkelijkheid de nodige stappen doorliep om een legaal vertrek (op basis van een IC) mogelijk te maken. Niet in het minst omdat het door u beschreven bezoek aan de politie grote gelijkenissen vertoont met de aanvraagprocedure voor het 'exit permit' (zie CGVS, p. 13), voorafgaand aan een legaal vertrek uit India. De modaliteiten van deze procedure worden beschreven in de informatie die aan het dossier werd toegevoegd.

Verder verklaart u dat u bij vertrek uit India een vlucht van Delhi naar Kulkata nam en daarbij geen gebruik maakte van het vervalste Indisch paspoort (zie CGVS, p. 16). Aangezien u volgens uw verklaringen niet (langer) over een geldige RC of een geldig reisdocument beschikte (in casu een IC), kan men zich dan ook de vraag stellen op basis van welke identiteitsdocumenten u deze reis dan wel maakte. Het laat nogmaals vermoeden dat u wel degelijk geldige reisdocumenten ter uwer beschikking had.

Los daarvan bent u nauwelijks op de hoogte van de gegevens die in het vervalste Indisch paspoort stonden. U weet enkel dat de in het paspoort vermelde naam 'Asangla' was, de volledige naam geeft u niet (zie CGVS, p. 17). Ook de in het paspoort vermelde geboortedatum is u onbekend, u wist enkel dat u moest zeggen dat u 25 jaar oud was (zie CGVS, p. 17). Verder weet u weinig meer dan dat u van de smokkelaar moest zeggen dat u lerares was (zie CGVS, p. 17). Evenmin weet u met welk visum u naar Europa bent gereisd. U weet enkel te zeggen dat het een visum van 'korte tijd' was (zie CGVS, p. 17). Naar eigen zeggen 'gaf u er geen aandacht aan' en heeft u het visum niet gezien omdat de smokkelaar u het paspoort niet gaf (zie CGVS, p. 17). Het hoeft geen betoog dat dit weinig overtuigend overkomt. Daarnaast was u naar eigen zeggen niet op de hoogte van uw reisbestemming en reisweg, en liet de smokkelaar u gedurende de hele reis in het ongewisse (zie CGVS, p. 16-17). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg (zie CGVS, p. 17).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent,

alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Zo zijn uw verklaringen over de gevangenschap van uw broer Lhundsop allesbehalve overtuigend. U beweert dat hij door de Chinezen valselijk werd beschuldigd van moord en momenteel in de Ranaka-gevangenis zijn straf uitzit (zie CGVS, p. 6). Vreemd genoeg kan u niets concreets vertellen over de lotgevallen van uw broer, ook al werd u hier tijdens het interview meerdere keren de kans toe gegeven. U blijft enkel herhalen dat hij werd gearresteerd op basis van valse beschuldigingen betreffende moord, maar geeft op geen enkel moment details of informatie omtrent de exacte omstandigheden (zie CGVS, p. 9, 10). En hoewel uw moeder u reeds in 2010 op de hoogte bracht van Lhundops arrestatie kan u tot op heden niet zeggen waarom uw broer van moord werd beschuldigd, hoe hij werd veroordeeld, en kent u geen details over de (eventuele) rechtszaak (zie CGVS, p. 10). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor betreffende deze feiten. Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten, die u nochtans als asielmotief aanwendt.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen namelijk enkel uw identiteit, uw verblijf in India, en uw gezondheidsproblemen. Deze zaken staan hier echter niet ter discussie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Immigration and Refugee Board of Canada, "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
2. Tibet Justice Center, Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>

9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>
10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora", 2009, <http://books.google.be/books?id=C0VVigwrboMC&pg=PA88&lpg=PA88&dq=discrimination+against+tibetans+in+india&source=bl&ots=3oxIdFaDOv&sig=bZKHhEhQQDuqbAEmYvCvrxUGvS4&hl=fr&sa=X&ei=y8HPUvm2E8e47QbGwoCwBw&ved=0CC8Q6AEwADgK#v=onepage&q=discrimination%20against%20tibetans%20in%20india&f=false:abstracten>
11. World Tibet Network News, "French version of the GEO's article on Dharamsala", October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2
12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF:abstracten>
13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr:abstracten>
14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>.
15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>.
16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html
18. CBAR, biedt India reële bescherming aan Tibetanen?, maart 2014
19. Human Rights Council, Written statement submitted by Mouvement contre le racisme et pour l'amitié entre les peuples, 25.5.14
20. Country of Origin Research and Information, CHINA-TIBET: Dissemination of nationalist messages, treatment of Tibetans holding anti-China views, consequences for Tibetans leaving illegally, restrictions on Tibetans practicing Buddhism, 29.6.2009
21. Minority Rights group international, World's Minorities and Indigenous Peoples 2014, 3.7.14, pp. 1, 12, 148-151

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Verzoekende partij benadrukt dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.5. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen.

2.6. De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt *"Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt"*. Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn.

2.7. Verzoekster stelt dat *"de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst"*.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoeksters opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.8. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoekster niet ernstig waar zij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *"twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India"* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *"de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld"*. Indien een *"Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft"* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoekster benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *"Het*

document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief". Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

Daar waar verzoekster nog stelt dat *"de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)"*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *"Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DIIR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden."* en tevens verder dat *"Zowel alle Indiase als alle Tibetaanse en ongebonden gesprekspartners hebben tijdens de Cedoca-missie dus onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (Information pertaining Tibetan Nationals) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen. Sindsdien heeft Cedoca nergens enige aanwijzing gevonden (noch op de websites van de CTA noch van de bevoegde Indiase autoriteiten noch in één van de andere internetbronnen die Cedoca regelmatig opvolgt) dat hierin enige wijziging is opgetreden. In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels (voor uitreiking of verlenging) houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: *"Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12/03/2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10/03/2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 06/03/2012, vertegenwoordigres van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 06/03/2012, CTA Protocol Officer (DIIR), Dharamsala 08-12/03/2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 07/03/2012"* en *"Zie bibliografie voor een voor een volledige lijst van de bronnen die Cedoca wekelijks monitort"*.

Ook verzoeksters bewering *"Dat de bevestiging in het rapport dat "de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "long term stay RC" krijgt" eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt"* (blz. 13), berust opnieuw op een onvolledige en onjuiste lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *"Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC" krijgt."* Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *"De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms "handshakes" geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is"*, zodat verzoekster niet kan aanvoeren dat *"het rapport hier geen melding van maakt"*. Verzoeksters opmerkingen in deze berusten manifest op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.9. Waar verzoekster stelt dat er *"bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken"*, dan staat het verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoekster in deze geobjectiveerde informatie dient aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter

staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.11. Verzoekster denkt geboren te zijn op 11 september 1995 te Dhetsa, Ganzi, Sichuan, China (VRC). Waar verzoekster stelt niet geregistreerd te zijn in de hukou omdat zij in een klein dorpje woonden, daar de éénkindpolitiek geldt en zij het vierde kind was (gehoor p. 3), kan de Raad slechts vaststellen dat niet wordt aangetoond en ook ter terechtzitting niet wordt verduidelijkt dat ook Chinese minderheden onder een dergelijke politiek vielen. Verzoekster stelt geen Chinese documenten te hebben (gehoor p. 7) en herkent ze evenmin wanneer ze haar voorgelezen worden (gehoor p. 8). Verzoeksters beperkte verklaringen over Tibet (gehoor p. 6-7) kunnen niet geheel overtuigen te meer ze als meerderjarige evenmin enige nuttige gegevens over haar familietoestand heeft opgevraagd en zelfs indien verzoekster reeds op negenjarige leeftijd Tibet heeft verlaten.

Verzoekster legt kopieën van attesten van de Reception Centre te Kathmandu en Dharamsala, een origineel attest van het office of the Reception Centre te Dharamsala en een origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd. Op de neergelegde fotokopieën van verzoeksters RC, uitgegeven op 14 november 2012 en geldig tot 14 mei 2013, staat vermeld dat zij geboren is op 11 september 1995 en op 7 februari 2005 “*by land route*” in India aangekomen is. Aldus kan blijken dat de Indische autoriteiten verzoekster als een in Tibet, China geboren en in India verblijvende Tibetaanse beschouwen.

Indien verzoeksters Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst zeker niet vaststaand is, dan krijgt zij op dit punt echter het voordeel van de twijfel.

2.12. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster haalt enkel aan dat zij door haar ouders op verzoek van haar oom naar India werd gestuurd (gehoor p. 9). Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoekster verklaart dat haar broer ondertussen vals beschuldigd zou zijn en in de gevangenis zou zitten, doch kan dit niet verder duiden noch adstrueren. Verzoekster vermeldt in dit verband uitdrukkelijk dat “*het is niet door politieke activiteiten dat hij werd gearresteerd*” (gehoor p. 9-10), waaruit evenmin een gevaar voor een asielrechtelijke vervolging kan worden afgeleid. Niettegenstaande niet aangetoond is dat verzoekster *überhaupt* bekend is bij de Chinese autoriteiten, kan gezien verzoeksters jarenlange verblijf in India, niet volledig uitgesloten worden dat verzoekster bij een terugkeer niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten komt te staan.

2.13. Voor zover verzoekster inzake China nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat deze de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreffen. Waar verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet nuttig uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, kan vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

2.14. Hoe dan ook zoals verzoekster zelf stelt, heeft zij zich sedert 2005 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.15. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.16. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.17. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.18. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Verzoekster verkreeg een RC in 2012 omdat *“in 2012 ouder dan 16 daarom aangevraagd”* (gehoor p. 14) en verklaart, behalve het betalen van geld aan de school voor de verlenging, geen problemen bij de verlenging (gehoor p. 14). Aldus diende de commissaris-generaal evenmin *“na te gaan bij de klagers of dit [het betalen van wijnkannen] (sic) effectief het geval was”*. Verzoekster zou beweerdelijk haar RC afgegeven hebben aan de politie bij haar uitreis (gehoor p. 13), wat zoals uit de COI blijkt, inderdaad soms gevraagd wordt doch dit document wordt pas ingetrokken wanneer de persoon over een ander geldig reisdocument, *in casu* een IC, beschikt. Dit stelt het beweerd illegale karakter van verzoekster aldus op de helling.

2.19. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij zonder problemen in India verbleef.

2.20. Ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt immers dat *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen*

op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt". Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit verzoeksters verblijf in India waarbij zij ook over een RC beschikte en geen melding maakte van problemen bij het vernieuwen.

Verzoekster wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoeksters verwijzing naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen" zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.21. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5. blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij haar land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.22. Verzoekster voert in het verzoekschrift ellendige leefomstandigheden, discriminaties en veelvuldige schendingen van de rechten van de Tibetanen aan. Voor zover dergelijke algemene bewering *überhaupt* al nuttig ingeroepen wordt nu verzoekster zelf geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én*

kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit verzoeksters verklaringen blijken nu zij studies kon volgen zonder dat zij diende te werken en zij een legaal verblijf had in India en haar RC kon laten verlengen. Verzoekster toont evenmin aan afgezonderd te leven in overbevolkte kolonies in moeilijke levensomstandigheden. Haar beweringen inzake verblijfsmoeilijkheden zijn louter theoretisch. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de "sociale groep van Tibetanen" in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.23. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster kon in India ongemoeid wonen en studeren. Verzoekster verklaart vanuit India niet terug te kunnen keren naar Tibet, wat ten opzichte van India bezwaarlijk als een vluchtelingenrechtelijke reden kan worden beschouwd nu het Indiase beleid gericht is op de bescherming van Tibetaanse vluchtelingen en verzoekster zelf beweert vervolging te vrezen in China. Evenmin kan de bewering dat verzoekster de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen gezien worden als een asielrechtelijke vrees en heeft verzoekster hiertoe nooit pogingen ondernomen. Waar verzoekster nog stelt vervolging te vrezen omdat zij met een vals Indisch paspoort gereisd heeft, is dit vooreerst een loutere, niet-geadstrueerde bewering die ondermijnd wordt door de vaststelling in de objectieve informatie dat "Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de *yellow book* neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing" maar wel zoals *infra* beoordeeld. Financiële problemen vallen evenmin onder de asielrechtelijke criteria, noch kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat zij geen medische zorg kon genieten in India. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd. Verzoekster beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoekster haalt verder geen enkele concrete, persoonlijke vervolging aan. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.24. Waar verzoekster nog beweert dat zij om administratieve redenen niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en haar migratie doelbewust heeft opgezet. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekster verboden zou worden terug te keren naar India. Verzoekster verkreeg in 2012 een RC zodat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster niet over een IC beschikt, temeer zij reeds in 2012 een IC heeft aangevraagd (gehoor p. 12) en zij een veel omslachtigere, gevaarlijkere en duurdere reis ondernam (1.450.000 Indische roepies, gehoor p. 18) dan zij via een IC kon doen. Verzoekster adstrueert voorts op geen enkele wijze haar voorgehouden illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoekster verklaring dat "ze gaven PP niet voor me, hij [smokkelaar] toonde het gewoon" (gehoor p. 16) is gezien de individuele en persoonlijke controles dan ook volkomen onaanvaardbaar, noch is geloofwaardig dat verzoekster haar eigen bestemming niet kende noch haar visum kon duiden (gehoor p. 17-18). Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster wel een illegale reis zou opzetten en daarbij valse documenten kan aankopen maar niet zou wachten op de aflevering van haar IC, temeer zij beweerdelijk al twee jaar wachtte en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat dit slechts oploopt tot "soms een volledig

kalenderjaar”, noch kan blijken dat zij enige stappen ondernomen heeft om dit proces te versnellen. In elk geval kan worden vastgesteld dat verzoekster nog een IC in India (zal) bezit(ten) voor zover ze deze –zoals hoger gesteld- niet al zou bezitten of zelfs bij zich zou hebben.

2.25. Verzoekster is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en haar vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van haar beweringen. Verzoekster is dan ook ongeloofwaardig over haar uiteengezette reismweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij haar land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster met een vals paspoort heeft gereisd, de smokkelaar dit valse paspoort pas in het vliegtuig zou hebben gegeven en toen ze buiten waren, weer zou hebben afgenomen (gehoor p. 16). Verzoekster faalt aldus op ernstige wijze in haar medewerkingsplicht.

2.26. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten.

2.27. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: “Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.” Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.28. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.29. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.30. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

2.31. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK